

SZABÓ PALÓCZ ATTILA

történetek a kocsányos útról

bartha gyurinak ajánlva

*abban a pillanatban, amikor egy homokóra
süllyedt el a Duna közepén,
megváltozott az érintés, a tapintások hangja,
az a tompa kis súrlódás, ami bőr és bőr találkozását
kíséri holmi fegyveres örként,
szigorú tekintettel, fegyelmezve
élőt és holtat egyaránt,
maradna bár az élet minden kis szegletében
alázatos lobonc, nem kérdező, fel sem sejlő
homília,
homoerotika,
kecses kis pillangó szárnyán
röppenjen a fékezhetetlen folt,
a mindent elfedő szürke őserő,
a taszítás és a vontatás tárgyköréből,
ismeretlen,
de legfőképp kiismerhetetlen,
ahogy a Duna vizén elmerül a homokóra,
átáznak a szemcsék,
egyszerre megszilárdul, s ugyanakkor szét is foszlik minden,
ahogy a víz mossa szét a szerkezet tartalmát,
s ahogy a fakeret csonkja végül a part iszapjában fennakad
ott, a Kocsányos út oldalában,
amerre már ember sem jár,
s végképp megfeneklik az időhatár*

karcolatok

*a stadion aluljárójából felvillanó
neonreklámok
a gyógyszertárak portékáját hirdetik*

*szemközt illatszerek
kelletik magukat,
hogy elviselhetőbbé tegyék e beteg világot*

*a gyógyulás csáberejét ojtják
az egészség toposzába
megvámolva a kóbor lelkek reménytelenségét*